

ZEBRANIE POLSKIEGO TOWARZYSTWA TEOLOGICZNEGO

Dnia 12 grudnia 1962 r. odbyło się w sali wykładowej Kurii Metropolitalnej w Krakowie zwyczajne zebranie Polskiego Towarzystwa Teologicznego, na którym JE. Ks. Bp Dr Karol Wojtyła wygłosił referat na temat „Refleksje po pierwszej Sesji II Soboru Watykańskiego”. Dostojny Mówca zaznaczył, że:

1. Trzeba odróżnić cały szeroki zespół informacji o Soborze i wiadomości o nim czerpane z prasy, radia, telewizji — od bezpośredniego doświadczenia Soboru. To właśnie daje uczestnictwo w nim. Doświadczenie Soboru jest równocześnie jakimś szczególnym doświadczeniem Kościoła w jego najistotniejszej strukturze i posłannictwie.

2. Przede wszystkim na podstawie tego doświadczenia zarysowuje się myśl Boskiego Założyciela Kościoła w określeniu stosunku pomiędzy Piotrem a całym Kolegium Apostolskim, czego konsekwencją jest stosunek Ojca św. do Soboru. Jan XXIII zwołał Sobór i otworzył go w dniu 11. X, potem zamknął jego pierwszą sesję w dniu 8. XII, w obradach soborowych natomiast bezpośrednio nie uczestniczył. A jednak czuło się stale Jego obecność podczas obrad. Był obecny nie tylko przez swoją osobowość, ale także poprzez swoją władzę. Mocą tej władzy zdecydował naprzód o powołaniu wszystkich biskupów również tytularnych z prawem głosu (rozstrzygających inaczej niż przewiduje Kodeks), zdecydował z kolei o sposobie wybierania członków Komisji soborowych zwyczajną większością głosu (inaczej niż przewiduje Kodeks). Nade wszystko jednak odczuło się znaczenie tej władzy w momencie może najznamienniejszym podczas całej sesji jesiennej — mianowicie po głosowaniu na temat schematu „De fontibus Revelationis”. W tym momencie Papież **najbardziej pomógł Soborowi**, władza Jego w Kościele objawiła się w swym charakterze nie tyle nadrzędnym ile raczej pomocniczym. Bez tej pomocy mógłby Sobór znaleźć się w trudnej sytuacji. Można też było wówczas, kierując się światłem wiary, nabrać tym głębszego przekonania do struktury Kościoła nadanej mu poprzez Boskiego Założyciela.

3. Wypada z kolei zwrócić uwagę na trafne przewodnictwo i kierowanie obradami soborowymi. W ramach tak licznego zgromadzenia należało właściwie ustawić stosunek pomiędzy wielością wypowiedzi, z czym łączyła się sprawa wolności słowa dla każdego z ojców soboru, a całym tokiem obrad, które nie mogły się zbyt długo przewlekać. Pomogła tutaj uchwała przyznająca Prezydium Soboru prawo wniosku o przerwaniu dyskusji wówczas, gdy uzna, że tematyka została już wyczerpana.

Prócz tego bardzo trafnie zdecydowano o kolejności schematów, dzięki czemu można było już dość głęboko wniknąć w problematykę Soboru. Przedmiotem dyskusji (ściślej mówiąc „disceptationes”) stał się już także schemat „De Ecclesia”, który powszechnie jest uważany za najważniejszy temat Soboru.

4. W świetle dotychczasowych osiągnięć (przedyskutowano 5 schematów), oraz mając przed oczyma ilość schematów przeznaczonych do dyskusji (20), jako też trud połączony z uchwaleniem każdego z nich — należy wnosić, że Sobór dużo większą część pracy ma jeszcze przed sobą.

Po referacie wywiązała się żywa dyskusja w której Dostojny Prelegent odpowiadał na różne pytania, szczególnie dotyczące kwestii ekumenicznych i doktrynalnych. Zebranie zakończono modlitwą.